

Než zmateční stížnost je na omylu. § 3 zák. o mař. ex. poskytuje ochranu úředním opatřením proti svémocnému nakládání s věcí (po případě s jejími užitky) opatřením takovým postiženou. Právním statkem v tomto § chráněným je tudíž vážnost úředního opatření, záležitíciho ve vnučené správě, zabavení neb obstavení věci; tato autorita se porušuje, odnímá-li pachatel věc nebo její užitky z moci a dispozice úřadu, nakládaje jí (nebo jimi) tak, jako by nebylo úředního zákroku. Omezení, jež podle §§ 98, 99 ex. ř. nastane ve volné dispozici pachatelově s věcí sekvestrovanou a s jejími užitky, jsou nutným následkem úředního opatření, jehož nerušené provedení je právě proti svémocným dispozicím majitelovým zabezpečeno trestní sankcí § 3 zák. o mař. ex. Poněvadž se ke skutkové podstatě přestupku vyhledává pouze, by pachatel věc nebo její užitky, které jsou z úředního rozkazu ve vnučené správě, odňal úřednímu nakládání, nezáleží na tom, zmenšil-li svým svémocným zásahem sekvestrovanou činži a zda měl úmysl k tomu směřující čili nic; stačí, že odstranil důchod z nemovitosti ve vnučené správě se nalézající, by s ním exekuční soud nemohl nakládati.

Z exekučních spisů vychází na jevo, že obžalovaný byl jako dlužník obvyklým formulářem vyrozuměn o povolení exekuce vnučenou správou domu č. p. 1402 na K. V. pro vykonatelnou pohledávku vymáhající věřitelky N. spořitelny, a že byl tímto formulářem čís. 183 vyzván, by se zdržel každé dispozice výnosem z domu postiženého vnučenou správou. Toto usnesení mu bylo doručeno 29. září 1931. Přes to obžalovaný, jak soud formálně bezvadně zjišťuje, přijal dne 14. října 1931 od Josefa S-a 3.500 Kč, které v částce 1.432 Kč 50 h představují nájemné z bytu pronajatého obžalovaným v domě postiženém vnučenou správou, který je tudíž částí výnosu domu ve vnučené správě se nalézajícího, neodvedl jej vnučenému správci, nýbrž použil ho svémocně pro sebe a svou rodinu, a tudíž odstranil výnos z nemovitosti postižené vnučenou správou, o němž mu bylo známo, — jak soud rovněž zjišťuje, že dispozice jím náleží exekučnímu soudu, a tedy tento výnos odstranil, aby s ním tento úřad nemohl nakládati. Lhostejno je, že obžalovaný přijal onu částku, představující nájemné z nemovitosti, jako pohledávku ze směnky, v níž byl novací přeměněn původní obligační nárok ze smlouvy nájemní, poněvadž změnou právního důvodu závazku se nemění jeho hospodářský důvod a to je pro posouzení otázky, jde-li o výnos (důchod ze sekvestrované nemovitosti) čili nic, — jedině rozhodující.

Čís. 4914.

Zrušil-li nejvyšší soud rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, přihlížeje k nezrušené části výroku o vině, není nalézací soud oprávněn (§ 293 odst. 1 tr. ř.) přezkoumati a zmateční stížnost nemůže bráti v pochybnost (v odpor), zda má ta či ona část zachovaného výroku oporu ve výsledcích hlavního přelíčení (ve spisech).

Zrušil-li nejvyšší soud rozsudek i ve výroku o trestu, neprojevil tím názor, že trest uložený zrušeným výrokem je přiměřený jen při rozsahu, jaký měl výrok o vině před částečným zrušením, takže ani uložení téhož trestu, jaký vyslovil zrušený rozsudek, nepřičí se ustanovením §§ 290 odst. 2, 293 odst. 3 tr. ř., nebo § 290 odst. 2 tr. ř.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1934, Zm I 1070/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 16. listopadu 1932, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přestupky podle § 431 tr. zák. a § 36 zbroj. pat., avšak byl vzhledem k rozhodnutí nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího z 21. září 1932 č. j. Zm I 5/32-4, pokud jím byla zamítnuta jeho zmateční stížnost do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 27. listopadu 1931, jímž byl obžalovaný vinným uznán zločinem podle § 81 tr. zák. a přestupky podle § 312 tr. zák. a podle § 36 zbroj. pat. odsouzen k trestu těžkého žaláře v trvání tří měsíců dvěma posty zostřeného a doplněného, dále vyslovena ztráta volebního práva do obcí a nepovolen podmíněný odklad výkonu trestu.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost vytýká napadenému rozsudku zmatečnost: 1. podle čís. 5 § 281 tr. ř. z důvodu, že odporuje spisům předpoklad napadeného rozsudku, že stěžovatel byl právoplatně odsouzen pro přestupek § 36 zbrojního patentu spáchaný před 14. březnem 1931; 2. podle čís. 11 § 281 tr. ř. z důvodu, že napadený rozsudek v rozporu s ustanovením druhého odstavce § 293 tr. ř. prostě opakuje původní, zrušovací soudem zrušený výrok prvního v této věci vyneseneho rozsudku o trestu, ač mu bylo předchozím nálezem zrušovacího soudu uloženo, by též o trestu znova jednal a rozhodl, a ačkoliv z trestných činů, pro které byl též trest uložen prvním rozsudkem, dva činy odpadly, jelikož byl stěžovatel ohledně nich napadeným rozsudkem z obžaloby zproštěn.

Obě tyto výtky jsou pochybeny. Předchozím nálezem zrušovacího soudu z 21. září 1932, č. j. Zm I 5/32-4 byl první rozsudek v této věci vyneseny zrušen ve výroku o vině ohledně přestupku § 431 tr. zák. a přestupku § 36 zbroj. patentu, tohoto, pokud byl spáchan dne 14. března 1931, jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a byla věc vrácena nalézacímu soudu, by znova v rozsahu zrušení o ní jednal a rozhodl, přihlížeje k nezrušené části výroku o vině čili k výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., přestupkem podle § 312 tr. zák. a přestupkem podle § 36 zbroj. pat., pokud tento přestupek byl spáchan před 14. březnem 1931. Ježto právě uvedený výrok o vině stal se tím právoplatným a byl výslovně vyňat z opětného projednávání a rozhodnutí, nebyl (srovnej první odstavec § 293 tr. ř.) nalézací soud oprávněn přezkoumati, má-li ta či ona část

tohoto výroku opo1y ve výsledcích hlavního přelíčení nebo dokonce ve spisech, takže tu ani stěžovateli nepřísluší právo, by bral správnost zachovaného výroku o vině nebo třeba odpovídající mu předpoklad napadeného rozsudku v pochybnost a odpor. Přes to připomíná se stížnosti, že napadená část výroku o vině má dostatečnou oporu v doznání stěžovatele, že si koupil asi 14 dní před 14. březnem 1931 flobertovou pistoli od Josefa V-a, nosil ji, když šel ven, a prodal ji V-ovi zpět asi týden před 14. březnem 1931, jakož i v četnické zprávě, a že těmto výsledkům trestního řízení byla přízpůsobena obžaloba, pokud dávala stěžovateli za vinu, že stěžovatel dne 14. března 1931 a v době před tím ve S. . . . nosil . . . pistoli, a první rozsudek uznal stěžovatele vinným přestupkem § 36 zbroj. pat. v celém rozsahu obžaloby vysloviv, že stěžovatel nosil . . . zbraň dne 14. března 1931 a před tím, aniž ovšem výrok ten opodstatnil v rozhodovacích důvodech vhodnými skutkovými zjištěními a aniž tato vada prvního rozsudku byla uplatňována první zmateční stížností.

Předchozí nález zrušovacího soudu zrušil rozsudek tehdy napadený též ve výroku o trestu, protože výrok ten pozbyl částečným zrušením výroku o vině svého podkladu. Zrušením výroku o trestu nebyl nikterak projeven názor zrušovacího soudu, že trest uložený zrušeným výrokem jest přiměřený jedině při rozsahu, jaký měl výrok o vině před částečným zrušením, takže netřeba dokázati, že v případném úsudku o přiměřenosti trestu nešlo by o právní názor zrušovacího soudu ve smyslu druhého odstavce § 293 tr. ř. Stížnost je proto na zcestí, vytýká-li, že se uložení téhož trestu, jaký vyslovil první zrušený rozsudek, příčí ustanovení druhého odstavce § 293 tr. ř. Nebylo tím porušeno ani ustanovení třetího odstavce § 293 nebo třeba druhého odstavce § 290 tr. ř., protože vyslovený tam zákaz opravy v neprospěch obžalovaného chrání pachatele trestného činu jen proti uložení většího (co do druhu, trvání, případných zostření a následků) trestu, nebrání však tomu, by byl pachateli, třebaže se zmenší rozsah výroku o vině, a třebaž na základě úvah téhož obsahu, jakého byly dotčeny úvahy zrušeného rozsudku, uložen týž, přesněji stejný trest, jaký mu byl uložen rozsudkem k jeho opravnému prostředku zrušeným. Označuje-li stížnost konečně, že jest nelogické, by zůstal trest týž, ač odpadly dva z trestných činů původně souzených, stačí podotknouti, že trestné činy, jež odpadly, mají jen význam nepatrný a že bylo při výměře trestu jak prvním, tak i nyní napadeným rozsudkem použito ustanovení §§ 54 a 55 tr. zák. Stížnost, jak dovedeno, bezdůvodnou bylo zamítnouti.

Čís. 4915.

K pojmu »vejítí ve styk« podle § 2 odst. 1 al. 2 zák. na ochr. rep. nestačí jakýkoli styk s cizí mocí (s cizími činiteli), nýbrž je třeba, by takový styk směřoval u pachatele samého objektivně i subjektivně k úkla-